

retfærdighed. Jeg havde både hørt og læst, at den "nye" altertavle's motiv handlede om høsten, som børn opfatter den i 1992. Al denne høst er så ganske anderledes, end den jeg har oplevet som dreng under besættelsen, turde være en selvfølge. - Da jeg altså var forhåndsorienteret om hvad små, fantasifulde, flittige og ivrige hænder havde udrettet under voksnes vejledning, - ja så fik min nydelse af de mange vidunderlige farver og motivkombinationer en virkelighedsnær dimension m.h.t. hvad børn forestiller sig, opfatter og hvordan de udtrykker sig.

Det var således en flygtig, men måske naturlig - og i hvert fald en forkert opfattelse, når man ved første øjekast så Eva i sygeplejerskeuniform fra mellemkrigsårene stjele et æble fra træet midt i haven. Altertavlemotivet i triptykonen har intet med de første mennesker i Edens have at skaffe. Kunstneren, den skrivende, som den bildende skal udtrykke sig, -- ikke alene for kreativitetens skyld, men så han forløser noget i sig selv, samtidig med, at han får os andre til at forstå og opleve noget i det sprog, han skriver med sin pen - eller maler med sin pensel. Kunne vi tillige få en glædelig oplevelse ved at opleve kunsten i dens mange facetter, fordi den siger os noget, taler til os i kunstens sprog, så har kunstneren og hans kunst et ærinde.

Hvis det forholder sig således, kunne man eksempelvis spørge: "Hvordan oplever beskueren, der er uden baggrund, det rædselsfulde krimskrams, som en højt betalt kunstner har "velsignet" Ribe domkirke med-??

- Man kan vel vænne sig til det - sagde en beboer i domsognet.

Kunstneren fra Ribe - og de mange små i Torsted, som næppe ved, at de er kunstnere, har eet til fælles. De vil udtrykke noget, fortælle noget. Børnehavebørnene fra Torsted har behersket denne kunst og villen på en sådan måde, at deres anstrengelser skulle komme til at forestille noget, - og netop fik de mange mennesker, som kommer i vor kirke til at opleve deres skaberglæde og leg med farver. Såvel i Ribe domkirke, som i Torsted kirke har en tidsepokes kunstopfattelse sat et fingeraftryk af kulturel karakter. I

Torsted kirke har det været af kort varighed, men det har været der, virket lidt fremmed ind i kirkerummets helhed - måske, men ikke på en frastødende måde. Det var levende, komponeret af små mennesker - os andre til glæde. - En fremragende løsning, mens vi venter.